

[Arnth Jensen.]

dene til dette skal jeg ikke udtale mig. Selve den først foreslaaede Sammensætning med Hensyn til de 7 Pladser har man bibeholdt. Jeg udtalte ved første Behandling min Forundring over, at man gav Arbejdernes Oplysningsforbund en Fortrinsstilling fremfor saa mange andre Foreninger og Sammenslutninger, og jeg, men ikke nogen af de andre Ordførere, henlede Opmærksomheden paa, at bl. a. en Sammenslutning som K. F. U. M. og K. F. U. K. og De Grundtvigske Ungdomsforeninger vilde være lige saa berettiget. For at vi ikke senere skal komme ud for Misforstaaelser, tilføjer jeg, at hvis vi havde kunnet opnaa saadanne Ændringer, at vi i det hele taget havde kunnet medvirke til Lovforslagets Gennemførelse, havde vi selvsagt ogsaa stillet Ændringsforslag i den af mig antydede Retning. Jeg spørger igen ved denne Behandling af Lovforslaget: Hvad berettiger til at give Arbejdernes Oplysningsforbund denne Fortrinsstilling? Jeg spørger: Hvordan er denne Forenings Arbejdsmaade? Kan enhver, der ønsker det, erhverve sig Medlemsret uden anden Betingelse end Opfyldelse af sine Kontingentforpligtelser over for Foreningen, og har i saa Fald alle Medlemmerne Stemmeret, saa de kan faa Indflydelse paa, hvem der indstilles til denne Post? Jeg tror, det vil være af Betydning at faa dette oplyst, før dette Forslag vedtages.

Jeg maa maaske have Lov til at udtale min Forundring over, at man vel har tænkt paa den offentlige Skole ved Filmsraadets Sammensætning, men at alle private Skoler, naar undtages Højskoler, er skubbet til Side.

Med Hensyn til Ændringsforslagene angaaende Afgiftsskalaerne vedrørende Anvendelse af Fondens Midler skal jeg kun henvise til mine Udtalelser ved første Behandling, hvor jeg fastslog, at saafremt man opretholdt en Monopolstilling, hvor det bevisligt var Monopolet som saadant og ikke den enkelte Initiativ og Dygtighed, der betingede en Mands store Indtægt, fandt mit Parti det rimeligt, at Samfundet fik en væsentlig Andel. Jeg føjede til, at de Penge, der da tilfaldt Staten, ikke skulde indgaa i Fonde til bestemte Formaal, men indgaa i Statskassen, og Rigsdagen kunde saa siden bestemme, hvilke Formaal der burde støttes. Disse Udtalelser dækker ogsaa mit Partis Stilling i Dag, men da man opretholder Uddelingssystemet, og vi i det hele taget ikke kan medvirke til Systemets Opretholdelse, men stiller Forslag om Overgang til fri Næring, skal jeg heller ikke

komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, ogsaa fordi jeg anbefaler, at man ikke deltager i Afstemningen om de til Lovforslaget stillede Ændringsforslag.

Ved Sagens første Behandling fastslog saavel den højtærede Justitsminister som den socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Chr. Christiansen, at Spørgsmaalet om, hvorvidt vi i Danmark skulde have en Biografteaterordning, der hvilede paa Bevillingssystemet, eller en Ordning, der hvilede paa Fri-Nærings-Princippet, var afgjort, saaledes at det var givet, at Bevillingssystemet fremdeles skulde være Grundlaget for Biografteaterdrift her i Landet. Helt afgjort synes det dog ikke at være. Som jeg alt har nævnt, udtalte jeg paa mit Partis Vegne, at fastholdt man Hovedprincipperne i det foreliggende Forslag, maatte vi alvorligt overveje at gaa til Forslag om fri Næring, og i Overensstemmelse med disse Udtalelser har vi stillet Forslag herom. Retsforbundets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Gregersen, gik ubetinget ind for fri Næring, og den radikale Ordfører, det ærede Medlem Hr. Steen, udtalte sig som en endog meget varm Tilhænger af dette System, saafremt det var til at praktisere. Nu foreligger der ogsaa fra Det konservative Folkeparti en absolut Erklæring om, at de er rede til at gaa samme Vej, og man ledsager denne med en Opfordring til Ministeren om at stille Forslag paa den frie Nærings Grundlag.

Jeg tror derfor, at man med Rette kan sige, at helt afgjort er Spørgsmaalet ikke. Jeg tvivler heller ikke om, saaledes som ogsaa Dagbladet „Politiken“ siger det i Tirsdags, at selv om det foreliggende Lovforslag vedtages af de to Regeringspartier i Dag, vil Forholdene inden alt for længe overbevise dem om, at de paa dette Omraade ikke er inde paa den rigtige Vej. Jeg synes at kunne spore mellem Linierne, at denne Henvendelse særlig gælder de Radikale, og Bladet følger jo ogsaa til, at de maa se at komme ind paa en anden Vej, for den Vej, de vandrer, er den gale. Vi er nogle Stykker her i dette høje Ting, der synes, at de ogsaa paa andre Omraader er inde paa en gal Vej. Men det kan jo være, at „Politiken“s Opfordring kan have omtrent samme Virkning som en Moders Haab; det kan være saa stort og saa stærkt, og hendes Bønner kan være saa indtrængende, at den vildfarende Søn dog alligevel til sidst kommer ind paa den rette Vej. Jeg haaber, at de Radikale inden alt for længe vil opdage, at de her er inde i noget, som ikke stemmer sammen med den stærke